

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/115/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1217219528
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1217219528.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Janky Richterovej, v právnej veci žalobcu: H. P., F. XX.X.XXXX, T. R. T., R.Ý. XX, zast. JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom v Hlohovci, Železničná 4/A, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kubáňiho 16, o zaplatenie 143,14 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II v Bratislave zo dňa 29. novembra 2018 č.k. 10Csp/138/2017-266 v spojení s dopĺňacím rozsudkom rovnakého súdu zo dňa 5. decembra 2018 č.k. 10Csp/138/2017-271 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**
Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1/Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 143,14 € s 5 % úrokom z omeškania ročne od 5.10.2018 až do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súčasne žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Dopĺňacím rozsudkom zo dňa 5. decembra 2018 súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie 5% úroku z omeškania ročne od 11.11.2017 do 4.10.2018 zastavil.

2/Vychádzal zo zistenia, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 17.12.2015 Zmluvu o úvere revolvingového typu, na celkovú výšku úveru v sume 1100 €, s 23,29% RPMN, s celkovou splatnou čiastkou 1.531,28 €, ktorú mal splatiť pravidelnými splátkami v počte 42 splátok v sume po 33,84 € mesačne. Poplatok za poskytnutie úveru tvoril sumu 110 €. Žalobca so žalovaným uzatvorili v súvislosti s poskytnutím revolvingu aj Zmluvu o poskytovaní služieb, za ktoré sa žalobca zaviazal poskytnúť odplatu vo forme 42 splátok v sume po 25,74 € mesačne, celkom mal za tieto služby zaplatiť sumu 1.081,80 €. Splátky sa mali platiť spolu so splátkami úveru. V zmluve je uvedených celkom 9 služieb a to: 1. Informácia o zostávajúcich záväzkoch, 2. Odklad splatnosti splátok, 3. Informácia pred splatnosťou splátky, 4. Informácia o prijatí platby, 5. Vyhotovenie a zaslanie kópie dokumentácie, 6. Zmena zmluvy na podnet klienta, 7. Prepárovanie platieb, 8. Druhá upomienka zdarma, 9. Podpora call centra a osobné stretnutie s finančným agentom. Podľa Splátkového kalendára pravidelné mesačné splátky mali tvoriť celkovú sumu 59,58 €. Podľa dokladov o zaplatení založených v spise, zaplatil žalobca sumu 1.133,14 €, pričom sumu vo výške 297,83 zaplatil až dňa 15.2.2018. Na základe údajov z Interaktívnej kalkulačky pri zadaní údajov o výške úveru 990 € s dodatočným nákladom 110 €, bol výpočet RPMN 34,99%.

3/Z Oznámenia Národnej banky Slovenska zo dňa 29.1.2016 zaslaného žalovanému okrem iného vyplýva, že poplatok za poskytnutie spotrebiteľského úveru predstavuje plnenie za poskytnutie služby. Spoločnosť banke preukázala splnenie predzmluvných informačných povinností prostredníctvom Formulára pre štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere. V nich je transparentným

spôsobom uvedené, že poplatok za poskytnutie úveru je súvisiacim nákladom pri poskytnutí spotrebiteľského úveru.

4/V prejednávanej veci sa žalobca od žalovaného domáhal vydania bezdôvodného obohatenia na tom skutkovom základe, že žalovaný od neho prijal plnenie nad rámec toho, čo bol povinný mu plniť podľa zmluvy o revolvingovom úvere v časti reálne poskytnutej istiny, pretože úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a zmluva je v časti odplaty neplatná. Žalobca ku dňu podania žaloby zaplatil splátky v celkovej výške 1.133,14 €, mal však zaplatiť len 990 €, teda vznikol preplatok v sume 143,14 €, ktorý žalobca žiada od žalovaného vydať titulom bezdôvodného obohatenia.

5/Súd sa s argumentáciou žalobcu, podľa ktorej sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, v plnom rozsahu stotožnil. Mal za to, že žalovaný uviedol do zmluvy nesprávnu výšku RPMN, ktorú vyrátať podľa príslušného vzorca v zmysle nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Žalovaný však do vzorca zadal nesprávne údaje, keď namiesto skutočne poskytnutej sumy úveru 990 € vložil sumu 1.100 €, ktorú ale žalobca v celosti neobdržal. Suma 1.100 € bola krátená o poplatok za poskytnutie úveru v sume 110 €, tento poplatok mal ale tvoriť položku dodatočných nákladov spotrebiteľa. Žalovaný uviedol výšku RPMN 23,49%, správne malo byť 34,99 %, čo vyplýva z dôkazu založeného žalobcom z výstupu interaktívnej kalkulačky. Uvedený postup žalovaného bol teda nesprávny, keďže ním neoprávnene znížil výšku RPMN a uviedol tak do zmluvy pre spotrebiteľa klamlivý údaj o odplate za poskytnutý úver. Rovnaký výklad zaujal aj Súdny dvor EÚ vo veci C-377/14 z 21.apríla 2016 pri riešení prejudiciálnej otázky súvisiacej s vecou S., S. c/a FINWAY, a.s., ktorú zaslal Krajský súd v Prahe. Okrem iného uviedol, že: "... celková výška úveru nemôže zahrňovať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver spotrebiteľa...do celkovej výšky úveru v zmysle článku 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmenu za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetného úveru, ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť...neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru..." Súdny dvor EÚ uzavrel, že: "článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48, ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené."

6/Ustanovenia úverovej zmluvy, ktoré žalovanému umožnili inkasovať odmenu za poskytnutie úveru už pri poskytnutí úveru tak, že spotrebiteľ reálne nikdy neprevzal úver vo výške, ktorá bola uvedená v zmluve, považujú súdy aj za neprijateľnú zmluvnú podmienku (viď napr. rozhodnutia KS v Prešove pod sp. zn. 18Co 109/2011, KS v Prešove pod sp. zn. 18Co/284/2014, KS Košice pod sp. zn. 2Co/247/2014, KS Trenčín pod sp. zn. 5Co/631/2014). Žalovaný zakotvil splatnosť poplatku za poskytnutie úveru v sume 110 € v deň uzavretia zmluvy, započítal ho so sumou úveru 1.100 € a žalobcovi vyplatil len rozdiel v sume 990 € (bod 6.4 zmluvy). Neprípustnosť tohoto konania spočíva v tom, že úrok sa počíta i zo sumy, ktorá nebola žalobcovi nikdy reálne poskytnutá. Takéto úverovanie odporuje spotrebiteľskému právu, keďže úver sa poskytuje spotrebiteľovi na ekonomické využitie v krátenej výške.

7/Žalovaný v prejednávanej veci prekročil aj najvyššiu prípustnú mieru odplaty v zmysle nariadenia vlády. Táto mala predstavovať 26,72 %, v skutočnosti však predstavovala 34,99%. Na rozdiel od žalobcu, ktorý založil do spisu dôkaz, že priemerná RPMN za 3.štvrtrok 2015 bola 13,36% (najvyššia prípustná miera odplaty je stanovená ako jej dvojnásobok), žalovaný založil do spisu irelevantný dôkaz o priemernej RPMN za 2.štvrtrok 2014, pretože zmluva bola uzatvorená 17.12.2015.

8/Z vyššie uvedených dôvodov považoval súd zmluvu o úvere revolvingového typu uzatvorenú medzi stranami sporu dňa 17.12.2015 v časti jej odplaty za neplatnú. Žalobca bol žalovanému povinný vrátiť len skutočne poskytnutú sumu úverových prostriedkov vo výške 990 €. Keďže túto sumu preplatil o 143,14 €, táto tvorí sumu bezdôvodného obohatenia, ktorú musí v zmysle predpisov o bezdôvodnom obohatení žalovaný žalobcovi vrátiť.

9/K argumentácii žalovaného, že otázka prípustnosti poplatku za poskytnutie úveru bola preverovaná Národnou bankou Slovenska súd uviedol, že aj táto najvyššia banková inštitúcia skonštatovala, že poplatok za poskytnutie úveru je súvisiacim nákladom pri poskytnutí úveru. Nezaoberala sa však tým, čo je predmetom toho sporu, teda či poplatok za poskytnutie úveru sa zahŕňa do celkovej výšky úveru pri výpočte RPMN, ale len splnením, či nesplnením informačnej povinnosti dodávateľa vo vzťahu k spotrebiteľovi ohľadne poplatku za poskytnutie úveru. Informácia NBS tak nemá s prejednávanou vecou potrebný súvis.

10/Rovnako považoval súd za neplatnú aj Dohodu o poskytnutí služby pre neprijateľnosť všetkých jej dojednaní vrátane zmluvnej odmeny, ktorá je vo vzťahu k poskytnutému úveru neprijateľne vysoká

a teda v rozpore s dobrými mravmi. Neprijateľnosť zmluvne dojednaných služieb spočíva v tom, že spotrebiteľ mal vopred zaplatiť za službu, o ktorej nemal v čase uzavretia zmluvy vedomosť, či ju využije: odklad splátok, vyhotovenie a zaslanie dokumentácie, zmena zmluvy na podnet klienta, prepárodanie platieb, druhá upomienka zdarma, podpora call centra a osobné stretnutie s finančným agentom. Iba tri služby mali byť dodané automaticky: informácia o zostávajúcich záväzkoch, informácia pred splatnosťou splátky, informácia o prijatí platby. Všetky tieto služby by však mali byť spotrebiteľovi poskytované automaticky z hľadiska ochrany práv spotrebiteľa a mali by byť aj v záujme dodávateľa týchto služieb z hľadiska včasného a riadneho splatenia záväzku.

11/I keď žalovaný tvrdil, že žalobca zmluvu uzavrel dobrovoľne a využil aj službu o odklade splátok, tieto služby súd nepovažoval za individuálne dojednané, ale predložené zo strany žalovaného ako komplex služieb v rámci typizovanej zmluvy. Zdanlivú výhodnosť týchto služieb popiera neprimerane vysoká odplata, ktorá v prípade žalobcu predstavuje sumu 1.081,80 €, čo je viac ako suma poskytnutého úveru v sume 990 €. Predmetné dohody boli v rámci ustálenej súdnej praxe opakovane vyhlásené za neprijateľné zmluvné podmienky a teda neplatné. Obchodné praktiky, ktoré žalovaný neustále uplatňuje sa aj v zmysle zákona na ochranu spotrebiteľa považujú za nekalé. Hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi zmluvnými stranami tu spôsobuje aj fakt, že žalobca platil už vopred za služby, z ktorých niektoré mu vôbec neboli dodané, pretože ich nevyužil, teda platil len za možnosť, nie za reálne plnenie. Keďže jednotlivé služby uvedené v predmetnej dohode neboli osobitne spoplatnené, súd musel konštatovať neplatnosť dohody ako celku, nie jednotlivých jej častí, ktoré sa od ostatného obsahu nedali oddeliť, napr. služba o odklade splátok, ktorú žalobca využil.

12/O úroku z omeškania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 121 ods. 3 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nar. Vlády SR č. 87/1995 Z.z. Úrok z omeškania súd priznal od 5.10.2018 v zmysle žiadosti žalobcu, ktorý začiatok omeškania stanovil v žalobe od 11.11.2017, pričom až na pojednávaní 4.10.2018 preukázal žalovanému vznik bezdôvodného obohatenia, keď predložil dôkaz o splatení sumy 297,83 € dňa 15.2.2018, ktorá suma spolu s ostatnými predtým zaplatenými splátkami spôsobila preplatok úveru o sumu 143,14 €.

13/O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca mal v konaní úspech, preto mu súd priznal náhradu trov konania v celom rozsahu.

14/Proti tomuto rozsudku v žalobe vyhovujúcej časti podal včas odvolanie žalovaný. Za nesprávny považoval záver súdu prvej inštancie, že žalobcovi nebol poskytnutý úver v sume 1.100 eur, ale len 990 eur. Považoval za nesporné, že na základe zmluvy o úvere sa strany dohodli na poskytnutí úveru vo výške 1.100 eur, ako aj na tom, že dlžník je povinný zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru v sume 110 eur. Tvrdil, že závery súdu sú založené na nesprávnom vyhodnotení podstaty započítania a nesprávnom výklade ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý definuje pojem „celková výška úveru.“ Žalovaný poukázal na to, že súd prvej inštancie nesprávne tvrdí, že pri započítaní a následnom vyplatení zostávajúceho rozdielu došlo len k poskytnutiu úveru 990,- eur. Toto tvrdenie nie je vecne dôvodné, pretože v rámci započítania predsa dochádza k stretu dvoch pohľadávok - pohľadávka na vyplatenie úveru (v časti 110,- eur) a pohľadávka na zaplatenie poplatku za poskytnutie úveru (110,- eur). Iná pohľadávka do započítania nevstupuje, čo znamená že uvedeným započítaním sa započítava aj časť úveru (110,-eur) ktorá sa síce nevypláca, ale práve v rámci tejto kompenzácie sa „poskytuje.“ Žalobca predsa na započítanie „nedal“ inú svoju pohľadávku a teda ak súd nespuruje fakt, že poplatok za poskytnutie úveru bol uhradený, potom by mal akceptovať aj to, že bol uhradený započítaním. Toto započítanie je rovnocenné so situáciou, v ktorej najskôr by veriteľ vyplatil úveru 1100,- eur a dlžník obratom (alebo súčasne) poplatok vo výške 110,-eur. Výsledný stav na strane dlžníka by bol 990,-eur. Rovnaký stav ale nastáva aj v prípade započítania. Výsledok je teda úplne ten istý, akurát aktéri vykonajú úkony zbytočne navyše, hoci by nemuseli. Vykonanie započítania pohľadávok podľa pravidiel normovaných zákonom alebo inej techniky pripustenej právom nemôže byť nezákonné. Navyše to, že dôjde k započítaniu vzájomných pohľadávok, nie je len výkonom zákonného oprávnenia, ale tiež najlepšie zodpovedá aj kauze vzťahu a praktickému usporiadaniu veci. Zmyslom započítania je práve to, aby sa nerobili zbytočne vzájomné úkony medzi stranami, ktoré majú voči sebe pohľadávky a sú vo vzájomne opozitnom veriteľsko - dlžníckom usporiadaní. Ak súd prvej inštancie tvrdí, že žalovaný poskytol úver 990,- eur, potom je namieste pochybnosť, na základe akej úvahy súdu teda žalobca splnil povinnosť zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru, ktorý bol splatný v deň uzavretia zmluvy. Závery súdu o výške úveru sú nesprávne aj z ďalšieho hľadiska, a to konkrétne v súvislosti s definíciou „celkovej výšky spotrebiteľského úveru“ a spôsobmi čerpania úveru, ktoré platný zákon č. 129/2010 Z.z. pozná a pripúšťa ako povolené. Podľa ustanovenia § 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. sa rozumie celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že úverom sa rozumujú

všetky finančné prostriedky poskytnuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Poskytnutím úveru sa v zmysle právnej úpravy a tiež ustálenej obchodnej praxe (vrátane bankovej i nebankovej) rozumie nielen vyplatenie prostriedkov úveru (v hotovosti, na účet a podobne), ale každá zákonom uznaná forma splnenia záväzku - teda aj započítanie. Samotný zákon č. 129/2010 Z.z. ako spôsoby (formy) poskytnutia spotrebiteľského úveru predpokladá (po prijatí regulácie v tejto otázke od 23.12. 2015) ako spôsob poskytnutia : prevod na platobný účet spotrebiteľa, prevod na účty iného veriteľa, započítanie na úhradu iných záväzkov spotrebiteľa, alebo poštovú poukážku. Z uvedenej regulácie vyplýva, že spotrebiteľský úver môže byť poskytnutý vo forme úveru každým spôsobom, ktorý pripúšťa platné právo - s výnimkou poskytnutia v hotovosti. Čiže, arg. a contrario bezhotovostne, formou započítania a pod. Spotrebiteľské úvery sú často čerpané na účely refinancovania iných úverov, kedy sú prostriedky z úveru poskytované v prospech spotrebiteľa, ale reálne na účty iných veriteľov či úhradu iných záväzkov medzi tými istými subjektmi. Ak má platiť záver súdu, že úverom podľa zákona je výška skutočne poskytnutých prostriedkov, a tou je suma vyplatených prostriedkov (ako to tvrdí aj v tejto veci), tak by sa spotrebiteľ zbavil starých úverov (započítaním, prevodom na účet iného veriteľa) ale nevznikol mu už žiadny záväzok z nového úveru, keďže v zmysle tvrdenia žalobcu nedochádza k skutočnému poskytnutiu prostriedkov. Záver súdu o výške úveru a o tom, že žalovaný neposkytol úver v celej výške nie je preto správny. Za nedôvodný a vecne nesúvisiaci žalovaný považoval aj odkaz na rozhodnutie SD EÚ vo veci C - 377/14 S., S.. Súd vychádza z čiastkového, nie však úplného, prevzatia pasáží uvedeného rozhodnutia. Je totiž podstatné (čo odlišuje skutkový stav danej veci, v súvislosti s ktorou bola predkladaná prejudiciálna otázka a v súvislosti s ktorým sa podáva výklad úniijného práva) od prejednávanej veci. Z bodu 82 uvedeného rozsudku vyplýva, že podľa tohto súdu predmetná zmluva vo veci samej, v ktorej sa poskytovateľ zaviazal poskytnúť manželom S. úver, uvádzala, že už v okamihu poskytnutia tohto úveru sa do celkovej výšky uvedeného úveru započítajú poplatky za poskytnutie úveru, a tiež prvá a prípadne nasledujúce splátky úveru. Vynára sa preto konkrétna otázka, či tú časť tohto istého úveru, ktorá sa daným osobám nedala k dispozícii, bolo možné zahrnúť do výšky čerpania úveru v zmysle bodu I prílohy I smernice 2008/48 na účely výpočtu RPMN. Odlišnosť tejto veci od spomenutého prípadu pre Súdnym dvorom EÚ je ďalej v tom, že poplatok za poskytnutie úveru je v tomto prípade súčasťou celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom. Podľa článku 6 zmluvy : Celková čiastka, ktorú musí Dlužník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru). Z uvedeného vyplýva, že poplatok za poskytnutie úveru nie je „súčasťou“ sumy úveru a zo zmluvy nevyplýva žiadne dojednanie, ktoré by oprávňovalo žalobcu k opačnému tvrdeniu. Vzhľadom na uvedené preto žalovaný tvrdí, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil, aká je suma úveru a nesprávne konštatoval, že hodnota RPMN nie je správne určená. Pokiaľ ide o záver súdu, že výška odplaty nebola určená správne a prekračuje najvyššiu mieru odplaty určenú nariadením vlády, potom ide o nesprávny a nezákonný záver. Odplata v prejednávanej veci je tvorená úrokom a poplatkom za poskytnutie úveru. Maximálna výška odplaty pre úver poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere bola 26,72 %. Úrok spolu s poplatkom za poskytnutie úveru túto hodnotu neprekračujú ani v percentuálnom vyjadrení (15,03 % p.a. + 10 % = prepočet poplatku podľa § 1 ods. 2 písm. b) bod 2 nar. vlády č. 87/1995 Z.z., čo spolu predstavuje 25,03 % p.a. a teda maximálna výška odplaty prekročená nebola). Z rozsudku nevyplýva pritom, že súd vykonal akýkoľvek dôkaz, na základe ktorého určil, že výška odplaty je 34,99 %. Záver súdu nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. V súvislosti s výpočtom odplaty poukázal odvolateľ na to, že práve aj tento výpočet podporuje tvrdenie žalovaného o tom, čo sa „úverom“ rozumie. Odplatu podľa nariadenia tvoria úroky, poplatky a pod. Nie je rozhodujúce, ako sa uhrádzajú a kedy (nariadenie upravuje odlišné postupy pre jednorazové spôsoby plnenia položiek patriacich do odplaty). Pokiaľ ide o stanovisko NBS k poplatku za poskytnutie úveru, súd prvej inštancie vychádza z nesprávnej interpretácie, pretože NBS sa vo svojom stanovisku vyjadruje k tomu, že spotrebiteľ je nielen o ňom informovaný, ale aj o jeho úhrade (započítaním). To, že NBS konštatuje, že poplatok za poskytnutie úveru je nákladom, a teda že je súčasťou odplaty podľa nar. vlády č. 87/1995 Z.z. len potvrdzuje vyššie uvedené argumenty žalovaného. Žalovaný na základe vyššie uvedených skutočností tvrdí, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnej závere o výške úveru, o výške RPMN a o výške odplaty. Záver súdu o povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie pritom v rozsudku nie je zdôvodnený, pretože súd okrem záveru že úver je bezúročný neuvádza, v zmysle akého zákonného ustanovenia a právneho posúdenia tento záver konštatuje. Žalovaný namieta aj rozhodnutie o tom, že žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobca neuhradil ani len istinu úveru (a ani sumu 990,-eur z úveru), čiže žiadny nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia mu nemohol vzniknúť. Z touto skutočnosťou sa konajúci súd nevyporiadal. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil a žalobu žalobcu zamietol.

15/Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukázal na to, že žalovaný opomína fakt, že zmluvu uzatváral so spotrebiteľom, predmetom konania bola spotrebiteľská zmluva, na ktorú bez akýchkoľvek pochybností dopadá kogentná právna úprava na ochranu spotrebiteľa. Z uvedeného vyplýva celkom pochopiteľne, že výklad pojmov a zmluvy neurčuje žalovaný ale zákon o spotrebiteľských úveroch a príslušná právna úprava. V zmysle obsahu ustanovenia § 2 zákona č. 129/2010 Z. z. písm. l) účinného v čase uzatvorenia Zmluvy t.j. ku dňu 17.12.2015 zákon o spotrebiteľských úveroch sa celkovou výškou spotrebiteľského úveru rozumie maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmysle obsahu ustanovenia § 2 zákona č. 129/2010 Z. z. písm. g) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Žalovaný sa v zmysle obsahu Zmluvy zaviazal žalobcovi poskytnúť sumu spotrebiteľského úveru v celkovej výške 1.100 eur. Z uvedeného vyplýva, že v súlade s § 2 zákona č. 129/2010 Z. z. mala suma 1.100 eur predstavovať celkovú výšku úveru. Žalovaný však žalobcovi poskytol len sumu 990 eur a to po odpočítaní poplatku za poskytnutie spotrebiteľského úveru. Vzhľadom k tomu, žalobcovi bola skutočne preukázateľne poskytnutá suma 990 eur, táto je pre Zmluvu i celkovou výškou spotrebiteľského úveru a rovnako je i základným údajom pre výpočet RPMN. V zmysle ustanovenia § 9 ods.2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. Zmluva musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. V zmysle § 19 zákona č. 129/2010 Z. z. Ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru sa vypočíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2. Podľa prílohy č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z. z. Základná rovnica vyjadrujúca rovnosť poskytnutého spotrebiteľského úveru na jednej strane a splátok a poplatkov na strane druhej Základnou rovnicou, ktorá vyjadruje ročnú percentuálnu mieru nákladov, kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej. Poplatok za poskytnutie spotrebiteľského úveru teda nemôže byť zahrnutý do celkovej výšky spotrebiteľského úveru, nakoľko ide o vedľajšie plnenie, ktoré v zmysle vyššie uvedenej právnej úpravy musí byť zahrnuté len do celkových nákladov spotrebiteľa na spotrebiteľský úver, ktorý údaj percentuálne vyjadruje RPMN. V zmluve uvedená RPMN vo výške 23,49 %, nie je vypočítaná správne, pretože skutočná výška RPMN predstavuje 34,99 % o čom žalobca predložil súdu dôkaz v podobe výpočtu RPMN prostredníctvom Interaktívnej kalkulačky pre výpočet RPMN z portálu Finančnej osvetly a ochrany spotrebiteľa, ktorej správcou je MF SR. Pokiaľ žalovaný poukazuje na spôsoby, akým je možné spotrebiteľovi poukázať sumu zmluvne dohodnutých prostriedkov, je zrejme, že zamieňa obsah pojmov. To ako (nie koľko) bude spotrebiteľ čerpať úver je spravidla vecou potreby spotrebiteľa, ktorú sleduje získaním úveru. Uvedené však samozrejme nijako nemožno spájať s výkladom celkovej výšky spotrebiteľského úveru, ktorá predstavuje absolútne odlišnú problematiku. Totiž aj pri refinancovaní (a iných spôsoboch) je suma refinancovaného úveru vyčíslená napríklad predchádzajúcim veriteľom. Takéto vyčíslenie zostatku spotrebiteľ predkladá novému veriteľovi, ktorý (po dohode s veriteľom) presne uvedenú sumu (nie poníženu o poplatky) poukazuje na splatenie predchádzajúceho úveru. Teda žalovaný obhajuje neprijateľné konanie, ktorým spotrebiteľa ukracuje na zmluvne dohodnutú sumu úveru, ktorú žalovaný následne úročí dohodnutou úrokovou sadzbou a čo je ešte závažnejšie (s poukazom na bod 2 odvolania žalovaného kde uvádza, že odlišnosť tejto veci od spomenutého prípadu pre Súdnym dvorom EÚ je ďalej v tom, že poplatok za poskytnutie úveru je v tomto prípade súčasťou celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom. Podľa článku 6 zmluvy : Celková čiastka, ktorú musí Dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru, čím fakticky žalovaný považuje za úplne legitímny postup započítať poplatok za poskytnutie úveru spotrebiteľovi 2x. Prvýkrát pri poskytovaní, druhýkrát započítať opätovne do celkovej čiastky. Navyše, ak by došlo k úhrade poplatku za poskytnutie úveru, splatného podľa odvolateľa ku dňu uzavretia úverovej zmluvy, jeho započítaním, nebol by dôvod pre jeho zahrnutie do mesačných splátok úveru a jeho platenie žalobcom týmto spôsobom. Žalovaný spochybňuje výklad Súdného dvora Európskej únie vo veci C - 377/14 Radlinger, Radlingerová, SD EÚ v uvedenom konaní vyložil článok smernice, ktorá bola transponovaná do nášho vnútroštátneho práva a (ako uvádza žalovaný) Zmluva vo veci samej, v ktorej sa poskytovateľ zaviazal poskytnúť manželom Radlingerovcom úver, uvádzala, že už v okamihu poskytnutia tohto úveru sa do celkovej výšky uvedeného úveru započítajú poplatky za poskytnutie úveru. Nie je však zrejme

odlišnosť, nakoľko aj žalovaný sa zaviazal, že žalobcovi poskytne celkovú výšku úveru v sume 1.100 eur, čo neurobil, pretože si zmluvným dojednaním vymienil automatické krátenie úveru (pri poskytnutí), inak povedané aj žalovaný do celkovej výšky úveru započítal poplatok za poskytnutie úveru. Pokiaľ žalovaný vidí odlišnosť v dvojnásobnom zaťažení spotrebiteľa poplatkom, je možné mu v tejto súvislosti dať za pravdu. Závery súdu o tom, že RPMN je celkom zjavne nesprávna sú bez akýchkoľvek pochybností správne. Súd správne ustálil čiastku, ktorá korešponduje celkovej výške spotrebiteľského úveru na sumu reálne poskytnutú spotrebiteľovi. Teda súd rozhodol v súlade s judikatúrou SD EÚ pokiaľ ide o výklad ustanovení smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS ej čl. 3 písm. l). s poukazom na obsah rozhodnutia vo veci C - 377/14 Radlinger, Radlingerová. Pokiaľ žalovaný namieta aj rozhodnutie o tom, že žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď žalobca neuhradil ani len istinu úveru (a ani sumu 990,-eur z úveru), čiže žiadny nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia mu nemohol vzniknúť, s touto skutočnosťou sa konajúci súd vypořiadal. Už v rámci predbežného prejednávania sporu bolo preukázané, že žalobca zaplatil sumu ním tvrdeného bezdôvodného obohatenia, pričom (ak mal dôkazy opaku) mohol uvedené produkovať v priebehu konania a na pojednávaní, čo však neurobil. Suma nie len splatenej istiny, ale aj priznaného bezdôvodného obohatenia, bola žalobcom riadne preukázaná. Vzhľadom k tomu, že RPMN (celková odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru) predstavuje výšku 34,99 %, je zrejmé, že žalovaný v rozpore s ustanovením § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka prekročil administratívny strop odplaty a konal tak v rozpore so zákonom. Na základe uvedeného je Zmluva v časti odplaty neplatná. Poskytnutý spotrebiteľský úver sa v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. považuje za bezúročný a bez poplatkov, s poukazom na § 11 ods. 1 písm. d) ak je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Na základe uvedeného je zrejmé, že žalovaný neuviedol v rámci odvolania také dôvody, na základe ktorých by bolo potrebné zmeniť alebo zrušiť rozsudok prvoinštančného súdu v rozsahu, v akom ho žalovaný napadol odvolaním. Rozsudok v žalovaným napadnutom rozsahu teda žalobca považuje za správny, riadne odôvodnený vychádzajúci z relevantnej právnej úpravy a výsledkov dokazovania, preto navrhol potvrdenie napadnutej časti rozsudku súdu prvej inštancie.

16/Odvolací súd prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného dôvodné nie je.

17/V súdnej veci podstatu sporu predstavovalo tvrdenie žalobcu, že hoci dňa 17.12.2015 uzavrel so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere s celkovou výškou úveru 1.100 eur, úrokovou sadzbou 15,03% ročne, RPMN 23,29%, výškou splátky 33,84 eur, počtom mesačných splátok 42, celkovou splatnou čiastkou 1.531,28 eur a priemernou RPMN 29,89%, žalovaný mu zo schváleného úveru poskytol len sumu 990 €, pričom suma 110 € tvorila poplatok za poskytnutie úveru, z ktorého dôvodu žalovaný uviedol nesprávnu výšku RPMN, ktorá tak v skutočnosti predstavovala 34,99 %, čo má za následok v zmysle § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru.

18/Vyššie uvedený postup je nekalou obchodnou praktikou v súlade s rozsudkom NS SR sp. zn. 6Sžo/21/2013 <<http://merit.slv.cz/6Szo/21/2013>>, v zmysle ktorého súčasťou celkovej výšky spotrebiteľského úveru nie je poplatok za poskytnutie pôžičky, ktorý má charakter odmeny poskytovateľovi úveru a treba ho považovať za náklady spotrebiteľského úveru. Tento postup veriteľa mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa k poskytnutej službe - úveru aj podľa výkladu čl. 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 Smernice č. 2008/48/ES Súdnym dvorom EÚ. Do celkovej výšky úveru nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmena za záväzky z dôvodu úveru, napr. administratívne poplatky a iné. Žalovaný sa v zmysle obsahu Zmluvy zaviazal žalobcovi poskytnúť sumu spotrebiteľského úveru v celkovej výške 1.100 eur. Z uvedeného vyplýva, že v súlade s § 2 zákona č. 129/2010 Z. z. mala suma 1.100 eur predstavovať celkovú výšku úveru. Žalovaný však žalobcovi poskytol len sumu 990 eur a to po odpočítaní poplatku za poskytnutie spotrebiteľského úveru. Vzhľadom k tomu, žalobcovi bola skutočne preukázateľne poskytnutá suma 990 eur, táto je pre Zmluvu i celkovou výškou spotrebiteľského úveru a rovnako je i základným údajom pre výpočet RPMN.

19/ Odvolací súd k námietke odvolateľa spochybnujúcej záver súdu prvej inštancie o krátení úveru o poplatok za jeho poskytnutie uvádza, že sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ktorý svoj postup dostatočne jasne a zrozumiteľne odôvodnil. Odvolací súd dopĺňa, že započítanie je jedným zo zákonom (§ 580 a nasl. Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>) ustanovených spôsobov zániku navzájom sa kryjúcich pohľadávok veriteľa a dlžníka. Predpokladom jeho platnosti je existencia pohľadávok spôsobilých na započítanie. Proti splatnej pohľadávke nemožno započítať pohľadávku, ktorá ešte nie je splatná (§ 581 ods. 2 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>). Zo skutkových záverov súdu

prvej inštancie nevyplýva dohoda zmluvných strán o splatnosti poplatku za uzavretie úverovej zmluvy ku dňu jej uzavretia; toto skutkové tvrdenie odvolateľ uviedol až v odvolaní. Navyše, ak by došlo k úhrade poplatku za poskytnutie úveru, splatného podľa odvolateľa ku dňu uzavretia úverovej zmluvy, jeho započítaním, nebol by dôvod pre jeho zahrnutie do mesačných splátok úveru a jeho platenie žalobcom týmto spôsobom. Vychádzajúc z výšky plnenia skutočne poskytnutého veriteľom dlžníkovi je správny skutkový záver súdu prvej inštancie, že úverová zmluva obsahuje nesprávne uvedenie RPMN v neprospech spotrebiteľa (skutočná RPMN má byť vyššia), čo je dôvodom aplikácie fikcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru.

20/Pokiaľ žalovaný namietal aj rozhodnutie o tom, že žalobcovi nevznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď žalobca neuhradil ani len istinu úveru (a ani sumu 990,-eur z úveru), čiže žiadny nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia mu nemohol vzniknúť, s touto skutočnosťou sa konajúci súd prvej inštancie riadne vypořiadal. Už v rámci predbežného prejednávania sporu (4.10.2018, č.l. 78 spisu) bolo preukázané, že žalobca zaplatil sumu ním tvrdeného bezdôvodného obohatenia, suma nie len splatenej istiny, ale aj priznaného bezdôvodného obohatenia, bola žalobcom riadne preukázaná.

21/Odvolací súd mal potom po preskúmaní veci za to, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, vykonal riadne dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1,2,3 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 CSP) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 CSP). Správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje. Žalovaný v odvolaní iba opakuje skutočnosti, ktoré uvádzal už v konaní pred prvoinštančným súdom a ktoré tento súd dostatočne zohľadnil pri rozhodovaní o veci samej, námietky žalovaného nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Odvolaciemu súdu potom neostalo, než rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti z hľadiska jeho vecnej správnosti potvrdiť, podľa § 387 ods. 1 CSP, stotožňujúc sa s jeho dôvodmi v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

22/Odvolací súd žalobcovi, ktorý v odvolacom konaní dosiahol plný úspech, priznal plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

23/Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).